

פרק ראשון – שנת ההתמחות (הסטאז')

קובי דביר: הוראה היא מקצוע שעומד בלב הדיון הציבורי בישראל כל שנה כל השנה. בשנתיים האחרונות בעקבות מגפת הקורונה, עיני ההורים נשואות למורות ולמורים, שמהווים משענת לבריאותם הנפשית של הילדים, ומשענת לפעילות הכלכלית של המשק כולו.

מה זה אומר להיות מורה או מורה בישראל?

בראיונות שנותנות המורות ונותנים המורים בתקשורת תמיד עולה מילת המפתח סיפוק.

מה זה בדיוק אומר? איך נראה יומה של מורה? עד כמה קשה זה באמת להיות מורה? וכמה באמת מרוויחים?

אני קובי דביר ואתם מאזינות ומאזינים ל"עולים כיתה" הפודקאסט של התוכנית של תואר שני מוסמך בהוראה - M.Teach בסמינר הקיבוצים

בפודקאסט הזה אנו מדברים על ועם מורות ומורים ועל המעשה החינוכי.

הפעם נדבר על חווית הכניסה להוראה ועל השנה הראשונה בהוראה, שנת ההתמחות הסטאז'.

בשלוש השנים האחרונות נכנסו למערכת החינוך

כ- 9500 מתמחות ומתמחים חדשים בכל שנה. גננות, מורות בבתי ספר יסודי, בחטיבות הביניים ובתיכונים.

כדי להבין מה עובר עליהן הזמנתי היום את שירי בכר, שירי היא מדריכת הורים ומרצה בתחום ההורות שהחלה

לפני שנתיים את לימודי התוכנית M.Teach

בסמינר הקיבוצים, היא נמצאת בעיצומה של שנת הסטאז' ועושה הסבה להוראת מקצוע האזרחות.

השנה שירי מורה בבית הספר מקיף ג' באשדוד ומחנכת כיתה י'

היי שירי ברוכה הבאה

שירי בכר: תודה רבה קובי

קובי דביר: שירי למה בחרת להיות מורה?

שירי בכר: זו שאלה מה זה מצוינת. אני יכולה להגיד בשיא הכנות שזאת לא הייתה תכנית מגירה, זה היה זאת הייתה החלטה ספונטנית, והטריגר היה בעצם שיחה שעשיתי עם גיסי באיזשהו עניין שקשור בכלל להסבת מקצוע עבורו, ומצאתי את עצמי תוך כדי שיווק אינטנסיבי של מקצוע הוראה, מה שגם מתמלאת בעניין מחודש בדבר הזה, ובסיום השיחה אמרתי לבעלי אמרתי לו "בני אתה יודע אני חושבת שגם אני הולכת על זה" ונרשמתי מאוד מהר, כמעט מיידית למסלול הזה של הוראה בסמינר הקיבוצים.

קובי דביר: והיום את בשנת סטאז', תארי לי ככה בקצרה מה זה אומר סטאז' ?

שירי בכר: סטאז' זה בעצם זאת ההתמקמות שלי בתוך המקצוע הזה שנקרא הוראה. אני רוצה להדגיש גם קובי, אני לא רק מורה מקצועית אני גם מחנכת, ואולי זה לב ליבו של המקצוע, גם שוב שאתה נכנס לתפקיד של הוראה וצריך רגע להגיד את זה, ההבחנה בין להיות מורה למחנך היא לא מאוד מאוד חדה, זאת אומרת מדברים על זה ואתה יודע, דיברנו על זה לאורך כל ההסמכה, אבל אתה בפועל זאת רק החוויה האמיתית, כשנכנסתי לבית הספר חידדה לי רגע את ההבחנה בין להיות מחנכת לבין להיות מורה, ואני זוכרת, ואני אומרת את זה לטובת כל המאזינים שהם ככה בכניסה, או מתלבטים אם להיכנס בתפקיד של המחנך או מורה, אז אני זוכרת שאמרתם הייתה לנו שיחה כזאת, אם אתה זוכר בכיתה, שאמרת לנו "חברה כשנכנסים תיכנסו רגוע כי השנה הראשונה שנה של עומס ואתם צריכים להסתגל לבית הספר, לממשקים, לתלמידים, להורים ולמורה,

אז אתם יש פה יש פה למידה שהיא באמת מקיפה, אז אל תעמיסו על עצמכם וזה בסדר להיות מחנך בשנה השנייה", ואז קובי אתה יודע מה גיליתי תשאל מה, גיליתי שבכל ראיון עבודה מוצע לי תפקיד המחנכת, וזרמתי עם זה. זאת אומרת שלצד העובדה שידעתי שזה הולך להיות אינטנסיבי ואולי מעמיס, אני חושבת שבסוף זאת הפואנטה, זאת המטרה, זה סוג של שליחות זה נשמע עכשיו אולי קצת

קובי דביר: להיות מחנכת

שירי בכר: כן. יש בזה משהו במפגש המשמעותי הזה עם הילדים שהוא רציף והוא מתמשך ועל פני כל השנים.

קובי דביר: שמחנכת רגע אני רוצה לחדד כי את אומרת כל המורים הם מחנכים, כשאת אומרת מחנכת את מתכוונת בעצם ללהיות בתפקיד של מחנכת כיתה .

שירי בכר: וואי איזה כיף שעשית את החידוד הזה, כי לכאורה, אתה יודע היום אומרים נהוג להגיד "כל מורה מקצועי הוא גם מחנך" וזה עניין של "סטייט אוף מיינד", זה עניין של גישה חינוכית, או תפיסה או, אפילו בגרות מסוימת בכניסה לתפקיד, בשלות נקרא לזה, אבל כן כשאני אומרת לך שאני מחנכת ומורה מקצועית, אני

התכוונתי במושג במובן המקצועי של הדבר, זאת אומרת אני מחנכת כיתת י' ומורה מקצועית לכיתות נוספות.

קובי דביר: אז תיכף אנחנו נדבר על כיתת י', אבל אני רוצה רגע להחזיר אותך אחורה, ראשון בספטמבר, 8 בבוקר, ספרי לי על הרגע הזה שאת ברגל ימין, אני מקווה, שמה את רגל ימין בתוך בית ספר, ספרי לי על מה קורה שם.

שירי בכר: אני יכולה להתחיל טיפליה אפילו לפני? חופש גדול, רגע לפני שאני נכנסת ככה לעבודה אינטנסיבית, ומלא סימני שאלה כבר אז של מי בדיוק הצוות שאני עובדת אתו. פגשתי אותם כשהייתי בראיון העבודה ועשיתי שיעור לדוגמה, אבל זה לא אותו דבר לפגוש פגישת מסדרון מה שנקרא, ואתה יודע בראיון אתה פוגש את הקולגות, ואת העמיתים, ואת מנהלת בית הספר, ואת הרכז של המקצוע ורכזת שכבה, אבל זה מושגים שגם אז אפילו לא ידעתי לשנן אותם. אני רק ידעתי שאלו יהיו העמיתים שלי לעבודה ופגשתי אותם, אבל כבר אז החשיבה של מה בדיוק הפעולות שאני צריכה לעשות לקראת, זאת אומרת, אני לא מכירה את התלמידים, אני לא יודעת איפה הכיתה שלי ממוקמת, אז אני נכנסת, מאיפה אני נכנסת? יש שני שערים בבית הספר איפה מחנים? זה כל מיני דברים כאלה, מה אני לוקחת בתיק? איזה תיק לקחת? לוקחים תיק גב? לוקחים תיק צד? מה מכניסים? כל מיני שאלות כאלה מאוד טכניות לכאורה,

קובי דביר: שמי ענה עליהם? מאיפה קיבלת תשובות?

שירי בכר: יצרתי קשר. אז לשמחתי הרבה בית הספר שקלט אותי, הוא בית ספר שקלט אותי בחיבוק מאוד חזק, עשו לי וולקאם (קבלת פנים) כזה שהוא לא היה רק ברמת החיך וקבלת הפנים, אלא ברמת החלפנו מספרי טלפון והרכז הודיע לי לפני, הרכזת התקשרה ואמרה לי מה סדר פעולות, הזאת היא אמרה לי שצריך, אני במקרה שלי צריכה הייתי צריכה לעשות עוד מספר דברים לפני הכניסה לתפקיד, אבל ידעתי את מי לשאול, ואז הגיע הראשון בספטמבר, והכנתי ככה תיק בסיסי של אתה יודע קלמר עם זה וכמו תלמידה קצת

קובי דביר: כמו תלמידה

שירי בכר: ואז הגעתי לבית הספר והדבר הראשון שעשיתי אני לא נכנסתי אפילו לחדר המורים, הציפיה שלי בעיקר המאוד מאוד גדולה הייתה ללכת לכיתה שלי ולפגוש את התלמידים שלי, כמה ימים לפני פתחתי קבוצת וואטסאפ והצגתי את עצמי לתלמידים, הצגתי את עצמי לפני התלמידים, פתחתי קבוצה גם להורים והייתה לנו ככה התכתבות קצת לקונית, אבל הם ידעו את השם, ולא ידעו מי אני וזה הרגע המכונן שלו חכיתי, אז ממש אני זוכרת שדילגתי ככה להורים ועליתי ככה ישירות דרך והרגשתי זרה ולא שייכת, ואז כשנכנסתי, שם בעצם התחילה השנה. הכף -

דריסת הרגל לא בבית הספר, דריסת הרגל בכיתה זאת הייתה חוויה של "וואו הם שלי רגע מה עושים איתם עכשיו" כזה.

קובי דביר: בכיתה. ואז אני לוקח אותך לסוף היום הזה, את מגיעה בסוף היום הזה נגמר היום, את הולכת ככה לאוטו נכנסת מתיישבת ליד ההגה, סוגרת את הדלת ומה עובר לך בראש צונאמי? באמת

שירי בכר: מה היה כאן עכשיו מה זה היה הצונאמי הזה. זה היה צונאמי קובי זה הרגשתי שזה צונאמי. כי זה לפגוש בבת אחת מלא פרצופים חדשים שאני לא מכירה, החלק המדהים, אני רוצה רגע להתעכב עליו, זה הקטע הזה שבו אני מבינה שאין לי ימי חסד, זה משהו שחשוב להיערך אליו, זאת הבנה שצריך להצטייד בה ולהכניס אותה גם לתיק ליום הראשון של ה...

קובי דביר: אין הזדמנות שנייה לעשות רושם ראשוני .

שירי בכר: זהו וגם מה שאתה עושה זה מה שזה, זאת אומרת, אין לי אני לא באה לצפות במורה שמלמדת את הכיתה שלי, מהרגע הראשון אני המחנכת שלהם, הם תחת חסותי, אני אמורה רגע לדעת, איך להתנהל מה לומר, לאן ללכת. אני זוכרת שהייתי צריכה להגיע לאיזשהו מקום, אולם תלמידים, ואפילו אתה יודע חוסר יכולת ההתמצאות, אין מי שמלווה אותי לאן הולכים, ואם נגיד אני נורא רוצה, איפה המטבחון של החדר מורים?

קובי דביר: איפה הקפה ?

שירי בכר: איפה הקפה? יש חלב סויה בבית הזה. אין אגב הסתבר, אבל יהיה הבטיחו לי, הבטיחו זהו כבר אני כבר במעמד מספיק, אני בוותק אפשר כבר לדרוש, אבל זה כל מיני ניואנסים כאלה. עכשיו ההבנה הזאת שאין לך ימי חסד, אני זוכרת שהשווייתי את זה דאז

, אז באותו יום אני זוכרת תוך כדי היום חלפה לי המחשבה : וואו בארגונים אחרים כשהתחלתי עבודה היו ימי חסד. היום הראשון תמיד אמרו לי "את נכנסת באיזי את מתמקמת, את עושה קפה, תכירי זאת גילה היא תלווה אותך במהלך היום" איזה גילה? כאילו גילה בכיתה מלמדת אין גילה. זה את חמודה בהצלחה צאי לדרך המפתחות בפנים ויאללה. ויצאתי וישבתי באוטו כמו שאתה אומר, וסגרתי את הדלת ואמרתי "וואו מה זה הצונאמי הזה" ואם זאת, אני חושבת שאני לא האדם שמתרגש בדרך כלל, כי אני מגיעה כזה מוכנה וזה, אבל היה לי מין הייתה בי מין תחושה כזאת של מין ריגוש כזה מסוים, של אני מרגישה שזה מקום שאני רוצה להיות בו, ולצד הקושי זאת הייתה ממש חוויה, זאת הייתה חוויה המפגש עם התלמידים עבורי הוא היה חוויה, בא לי להגיד התאהבות ממבט ראשון, אבל זה לא יהיה נכון להגיד, זה גם לא מדויק, אבל כן עם חלקם זאת הייתה אהבה ממבט ראשון. אני חושבת

שהחיבור לתלמידים הוא הכי משמעותי בכניסה לתפקיד הזה הוא הכי, בטח ובטח לכיתת החינוך שלי .

קובי דביר: אז אני לוקח את המילה חוויה, ועכשיו ממרחק חצי שנה, ספרי לי על חוויה טובה אחת שעברת.

שירי בכר: וואי מה טובה. תקשיב, אני רוצה להגיד משהו פה, קבל עם ומורים ומורות ואנשי חינוך, אני רוצה לומר, שכשאתה מגיע לתפקיד הזה עם רמת מוכנות או בשלות, אני מנסה עד היום לפצח רגע את המרכיבים שגורמים לזה שאנחנו נהיה במקסימום לקראת הכניסה לתפקיד הזה, אני רוצה להגיד ואני אומרת את זה באמת וחס וחלילה זה לא אישי שלא ישמע יומרני ולא מנותק מהמציאות, ולא דווקא ממקום מאוד מחובר כי אני עושה את זה רק חצי שנה, וכבר חצי שנה, אני רוצה להגיד שזאת חוויה מהממת, זה לא קל זה מאתגר נדבר תיכף אולי על אתגרים, אבל אני אגיד שהדבר הכי טוב שיש בדבר הזה, זה בדיוק הדבר שנכנסתי איתו וזה הדבר שמחזיק עד עכשיו, וזה הקשר שיש לי עם הילדים שהם כיתת החינוך שלי, ואני רוצה עכשיו להגיד שזה הקשר שיש לי עם הילדים, שהם גם בכיתות שאני מלמדת ואני אינני מחנכת כמורה מקצועית. אני אוהבת לחנך, אני אוהבת להיות מורה, אני אוהבת את הקשר הזה איתם אני חושבת שכשאנחנו באים ממקום באמת באמת טוב הבונדינג (חיבור) הזה, והאהבה שאנחנו מקבלים בחזרה. רגע טוב שבו אני יכולה לספר עליו ספציפי זה רגע שבו עשו לי מסיבת הפתעה כיתתית לרגל יום הולדת, היא אכן הייתה הפתעה

קובי דביר: כתבת על זה איזה פוסט בפייסבוק נכון ?

שירי בכר: אני כתבתי על זה כן. אני פשוט בכיתי למוות באותו יום מה שנקרא ג'יגדרתי(סלנג) על עצמי. כל כך התרגשתי, הם אמרו לי דברים שגרמו לי פשוט, זאת אומרת, אם אני אפילו לא, זה לא בכיתי באלגנטיות קובי אני התייפחתי בצורה

קובי דביר: מאושר כן שיהיה ברור

שירי בכר: כן בהתרגשות ומאושר, באופן מביך אפילו קצת, הם ובאיזשהו שלב הם הרגיעו אותי כדי שהם יוכלו רגע לסיים את הדברים שלהם, הם כל כך רגשו אותי אני לא יודעת לא זוכרת, אין חוויה כזו למעט ההורות כמובן, שאין שנייה לה, לא זוכרת מתי רגשו אותי כל כך, אתה יודע אני לא מדברת רגע על החלק המשפחתי, אני מדברת על יחסי עבודה או מקום שאתה נכנס בו כמחזיק משרה, אהבה של ילדים זה דבר מנצח, באמת בפרט כשהיא אותנטית ובאה מכל הלב, שאלת אותי על דבר טוב, זה הדבר הכי טוב שיכול להיות בתוך המערכת הזאת.

קובי דביר: איזה כיף לשמוע. אני יודע שהגעת למקצוע מתחום ההורות, את מדריכת הורים גם נכון, והתחלת ללמוד בתכנית באם טיץ' לפני שנתיים, את מרגישה

שהלימודים עזרו לך להיכנס למקצוע? עוד הגעת ממקצוע אחד למקצוע אחר הלימודים עצמם עזרו לך בפרקטיקה?

שירי בכר: חד משמעית אין ספק בכלל. התחום שאני באה ממנו, אין ספק עם יד על הלב, מאוד העשיר את ארסנל הכלים שיש לי, כי הגעתי כשאני מכירה קצת את הכישורים שנדרשים כדי לצור קשר בין אישי משמעוטי, אני יודעת, אתה יודע, אני מצוידת בכלים שקשורים לתקשורת מקרבת, להעצמה, לרתימה לשיתוף פעולה, להצבת גבולות, זה דברים שלמדתי ואני מלמדת, ועם זאת יש דברים אחרים שאני לא מכירה. גם אגב אתה יודע אני רגע מתייחסת לשני ההיבטים, אני גם מתייחסת לפן המקצועי שאותו למדתי שאני מורה לאזרחות והייתי חיבת להכיר את הנושא הזה על בוריו, וגם כל המערכת העוטפת של כל הדגשים שנתנו לי כאן בתוך הסמינר, זאת אומרת להבין למשל מה הם ילדים עם צרכים מיוחדים, ומה היא שונות בין הלומדים, ולדעת מה המשמעות של ניהול של קבוצה, מה המאפיינים של קבוצה, כיצד הכיתה שלי עוברת נגיד איזשהם שלבים בתוך היותה קבוצה והופכת להיות מילדים שיושבים כפרטים בודדים בתוך הכיתה הזו, לקבוצה שהיא הומוגנית, שיש בה יחסים שהם קרובים וקצת דומים ליחסי משפחה, מה האחריות שלי בתוך הדבר הזה, וכן חד משמעית להיכנס להיות מורה זה לא שום דבר שעשיתי לפני כן גם לא כשהרצאתי, גם לא כשהנחתי סדנאות, גם לא כשניהלתי. שום דבר דומה לזה. זה מקום שבו אתה צריך לבוא ולשים את הלב שלך במרכז החדר, ועדיין להחזיק סמכות ולעמוד מולם ולדעת לייצר קשב.

קובי דביר: משהו ספציפי טריגר ספציפי שאת זוכרת?

שירי בכר: ניסיתי לסגל להם הרגלים חדשים של הגעה בזמן למשל, או לצורך העניין הגעה

קובי דביר: הגעה בכלל

שירי בכר: הגעה נקודה לבית הספר. וזה לא צלח, ובשלב הראשון, שלב ראשון אני מלמדת על החודש הראשון

קובי דביר: כאילו מה באת 8 בבוקר ואין ילדים בכיתה?

שירי בכר: יס נכנסתי כזה אול אין, אחד היעדים למשל הכי שמתני לנגד עיני זה היה שהגעה בזמן לכיתה. בסדר בלי איחורים, והעברתי את המסר יותר מפעם אחת, ואני מגיעה לכיתה, והכיתה ריקה בבוקר, ויש שחרורים וזה לא קורה, והמשמעת בכיתה תקשיב הם היו בטירוף, ולא מצליחים להחזיק. זה אחרי חופש גדול וזה אחרי תקופת קורונה. שנה שעברה הם למדו בעיקר מהבית ולך תחזיר אותם כרגע לשגרה של למידה, ואני זוכרת שאני פשוט מצאתי את עצמי עולה שם על בריקדות, רעת תסכול משוגעת, כי מה לא ברור, מה לא ברור במה שאני אומרת ולמה הם לא משתפים איתי פעולה, ואיך זה יכול להיות שאני אוהבת אותם כל כך והם לא מחזירים

לי אהבה, איך הם לא מכבדים את מה שאני מבקשת, ומה מה לא עובר מה לא עובר במסר.

קובי דביר: אני אשאל שירי בזהירות היו גם רגעי משבר?

שירי בכר: הרגשתי גם מאוד לבד. מדברים על אוטונומיה של מורה אומרים את זה כל הזמן אומרים. אז אתה נכנס לבית ספר אתה סוגר את הדלת ואתה לבד. לא אמרו לי שגם זה מרגיש לפעמים בודד והרגשתי קצת אתה יודע, אני לא מכירה אפילו מספיק את אין לי את ארסנל הכלים, אני לא יודעת כרגע מה אני יכולה לעשות, נגיד אפילו ברמה הכי פרקטית הכי בסיסית אוקי תלמיד איחר מה אני עושה מה איך אני מגיבה,

קובי דביר: עזבי או זה יש מישהו שעוזר לך בנקודות האלה

שירי בכר: ברגע שראיתי שיש משהו מגמתי בכיתה, ואני לא מצליחה רגע להחזיק את זה כיתתית, וגם אני לא מחזיקה לא מצליחה לא להזיז פרסונלית, כי נגיד בסדר אתה מדבר עם תלמיד שמאחר אתה מדבר איתו עוד פעם, אתה מדבר איתו עוד פעם, אבל אני חייבת איזשהו כלי, אני חייבת איזשהו סנקציה, ואני לא יודעת עדיין מה, אין לי ארסנל כלים, אז אני הייתה לי פגישה יום אחד עם רכז האזרחות שלנו איציק, ואני פשוט ישבתי לידו בחדר המורים ובאופן ש ואופן מאוד מפתיע פרצתי בבכי, לא בכי שמח קובי, זה היה בכי ככה אמיתי. זה הפתיע גם אותו וגם אותי, בכלל הינו בתוך איזושהי הכשרה מקצועית, והוא שאל אותי מה קרה, ואמרתי לו שאני ממש מרגישה שאני גם בודדה מהמקום הזה אני לא יודעת את מי לשאול, ומה לשאול יותר מה שואלים. לכולם הכל נראה כזה נורא קל ולי הכל נורא קשה כי אני לא יודעת איזה כלים לשלוף, אני אין לי מושג מה אני עושה בחלק מהמקרים. ואיציק אמר לי משפט שאני חושבת שמאוד ככה עשה לי סדר, ואני חושבת שזאת הייתה נקודת מפנה. הוא אמר לי "שירי את שוכחת שאת ממש לא לבד, תפתחי את הדלת, בואי לחדר מורים בהפסקה". עד לאותה נקודה מצאתי את עצמי, הייתי בחרתי הרבה פעמים לשבת לבד בחדר אומץ או בכל מיני חדרים, והוא אמר לי בואי לחדר מורים, את לא מבינה מה קורה כאן בהפסקה זאת קבוצת תמיכה, אנחנו מדברים אחד עם השני, אנחנו מתייעצים אחד עם השני, יש לך פה בית, זה מקום זה מקום להיות בו תעשי קפה תתנתקי לרגע, קחי שניה את הזמן. חוץ מזה שאל תשכחי שאנחנו צוות אף אחד מאתנו לא באמת לבד. אני חושבת שמאותה נקודה אני בחרתי להגיע הרבה יותר לחדר המורים, התמקמתי, בחרתי לראות בעמיתים שלי קולגות, ממש שותפים לדרך. הצטוותי ממש מקצועית ואישית לצוות שמלווה אותי, זאת אומרת לא רק לא רק לא רק ברמה מקצועית של לשאול לאן הולכים, מתי באים, ואם יש מפתח כרגע שפותח את כל הדלתות בזה, כי באיזשהו שלב לא ידעתי איך להיכנס לחניה, אלא ממש ברמה ה של מה עושים, איך עושים ומצאתי שמורים יכולים להיות קבוצת תמיכה מצוינת, אז זה היה השבר, ובאותה נקודה גם הגיעה הפתרון.

קובי דביר: שירי אנחנו לקראת סיום והגענו לפינת השאלון המהיר. אני שואל שאלה
את זורקת את המילה הראשונה שעולה לך בראש. מוכנה ?

שירי בכר : לא. סתם כן

קובי דביר: י1'

שירי בכר אהבה

קובי דביר: חלוקת תעודות

שירי בכר: מורכב

קובי דביר: טיול שנתי

שירי בכר: קשה

קובי דביר: שיעור חינוך

שירי בכר: משמעותי

קובי דביר: משכורת

שירי בכר: טעונת שיפור

קובי דביר: מה עוזר לך להתגבר בסוף יום קשה?

שירי בכר: מילה טובה מאחד התלמידים שלי

קובי דביר: מורה טובה היא

שירי בכר: אוהבת

קובי דביר: תלמיד טוב הוא

שירי בכר: משתפר

קובי דביר: סטאז'

שירי בכר: חשוב

קובי דביר: אם טיץ'

שירי בכר: הכרחי

קובי דביר: שירי תודה שהתארכת אצלנו, ששיתפת אותנו בחוויה של שנת
ההתמתחות של הסטאז'. אני מאחל לך שהשנה השנייה תהיה קלה יותר ומספקת
לא פחות.

שירי בכר: תודה רבה קובי

קובי דביר: "עולים כיתה" כאן סיימנו אני רוצה להודות לד"ר עדי שרעבי, ראשת התכנית מוסמך בהוראה אם טיץ' בסמינר הקיבוצים, לאוהד כץ מהמרכז החדשנות בסמינר הקיבוצים, ולכם על ההאזנה. אני קובי דביר ואתם מוזמנות ומוזמנים לדרג את הפודקאסט שלנו בחנויות האפליקציות זה עוזר לנו להגיע לעוד אנשים. נשתמע בפרק הבא.